

ÚVOD

MARIÁNSKÉ KNĚŽSKÉ Hnutí (MKH)

První část

VZNIK – ROZŠÍŘENÍ – SPIRITUALITA

VZNIK

Don Stefano Gobbi se účastní 8. 5. 1972 pouti do Fatimy a v kapliče Zjevení se modlí za některé kněze, kteří nejen zradili své povolání, ale snaží se organizovat ve sdruženích, která se postavila proti autoritě církve. Vnitřní síla ho nutí, aby měl důvěru v lásku P. Marie. Matka Boží ho použije jako skromného a chudého nástroje a shromáždí všechny kněze, kteří přijmou její výzvu a zasvětit se jejímu Neposkvrněnému Srdci, aby se pevně sjednotili s papežem a s církví s ním spojenou a aby přiváděli věřící do bezpečného útočiště jejího mateřského Srdce.

Tak se může vytvořit mocný šik, rozšířený do všech částí světa a shromážděný ne lidskými propagačními prostředky, ale nadpřirozenou silou, která pramení z mlčení, modlitby, utrpení a ze stálé věrnosti vlastním povinnostem. Don Stefano prosil Matku Boží o malé znamení a ona mu je dala před koncem toho měsíce ve svatyni Zvěstování v Nazaretě.

Mariánské kněžské hnutí vychází z této jednoduché vnitřní inspirace, kterou don Stefano dostal při modlitbě ve Fatimě.

Ale co se pak mělo dělat konkrétně?

V říjnu téhož roku se don Gobbi pokusil o nesmělý začátek přátelským setkáním v modlitbě tří kněží ve farnosti Gera Lario (Como). Několik katolických novin a časopisů přineslo zprávu o tomto Hnutí.

V březnu 1973 bylo zapsaných asi 40 kněží. V září téhož roku se konalo první národní shromáždění u sv. Viktorina blízko Říma. Zúčastnilo se ho 25 kněží z 80, kteří byli už tehdy zapsáni. Od r. 1974 se začala konat první Večeřadla modlitby a bratrské lásky mezi kněžími a laiky. Postupně se rozšiřovala v Evropě a po všech částech světa. Do konce roku 1990 don Stefano Gobbi vícekrát navštívil všech pět kontinentů, aby předsedal oblastním Večeřadlům. Vykonal 600 letadlem, početné cesty vlakem a autem a předsedal 1446 Večeřadlům, z nichž bylo 693 v Evropě, 485 v Americe, 97 v Africe, 91 v Asii a 80 v Oceánii.

To je důkaz, jak se Hnutí v těchto letech všude podivuhodně rozšířilo.

ROZŠÍŘENÍ

Kněžskému mariánskému hnutí se podařilo rozšířit se způsobem tichým a mimořádným.

Téměř ve všech národech Evropy, Ameriky a Asie, Afriky a Oceánie se již ustavila národní centra, pověřena přijímat přihlášky a sledovat vytváření Večeřadel.

Jsou také pověřena jmenovat oblastní a diecézní vedoucí a mají se starat, aby všechno pokračovalo věrně podle ducha hnutí.

Poněvadž Národním centrům byla ponechána poměrně velká samospráva, není snadné učinit si přesný obraz o počtu členů.

To není tak důležité, protože se zde jedná o ducha, o duchovní postoj, a ten uniká vnějším kontrolám. Spíše se uskutečňuje mírou, jakou se snaží každý kněz – člen prožívat každého dne své zasvěcení Marii.

Podle došlých písemných přihlášek patří k MKH asi 400 biskupů a přes 100.000 kněží jak diecézních, tak z různých řádů a kongregací. O laicích, protože pro ně neexistuje vlastní zápis, se nedá říci přesný počet, dokonce ani přibližný, i když se jistě jedná řádově o milióny.

Je také milé konstatovat, že existuje velký zástup kněží, kteří s Hnutím sympatizují. Ještě se nezapsali, ale projevují svou solidaritu různým způsobem a při různých příležitostech. Jestliže žijí v duchu Hnutí, i když nejsou vedeni v seznamech Hnutí, činí již to, co je v něm podstatné.

Ačkoliv je jich mnoho, kteří patří k Hnutí, může se stát, že ani spolubratři – sousedé nevědí o své příslušnosti k Hnutí. Stává se to zvláště v zemích, kde MKH teprve začíná, ale i jinde. Důvodem je slabá organizace, které Hnutí používá a která zůstane pro Hnutí charakteristickou. Dále je tu určitá zdrženlivost, která nedává jen tak lehce seznamy a adresy komukoliv, kdo o ně požádá. Vždyť se jedná o duchovní rozhodnutí, o závazky především vnitřní.

Jsme však svědky této podivuhodné skutečnosti: Panna Maria se stará prostřednictvím Večeřadel modlitby a bratrské lásky, aby se její kněží poznávali, aby si pomáhali, aby se měli bratrsky rádi a aby se stali mezi kněžstvem sjednocující silou.

Protože věříme v potěšující skutečnost společenství svatých, pocítujeme, že jsou stále činní a nám blízcí víc než kdy předtím oni kněží, kteří nás už předešli do věčnosti. Jsou mezi nimi i kardinálové: první z nich, který se zapsal, byl Giacomo Lercaro, tehdy boloňský arcibiskup.

Také mnozí biskupové. Mezi mnohými vzpomeňme Mons. Joso Venancio Pereiru, bývalého biskupa z Leirie u Fatimy. Ten se přihlásil v roce 1973 a zemřel v roce 1985. Na pět tisíc je kněží, kteří svá poslední léta obohatili intenzivním apoštolátem nebo trpělivě snášenou nemocí a tak přijali a prožívali pozvání Matky Boží v Mariánském kněžském hnutí.

Z nich je dobře vzpomenout Božího služebníka P. Gabriela Allegru, známého biblistu a překladatele Písma svatého do čínštiny. Jeho poslední prací byl čínský překlad knihy „La Madonna ai Sacerdoti suoi figli prediletti“.

Mariánské kněžské hnutí ve svém rychlém a všude pronikajícím rozšíření narazilo na méně těžkostí, než jsme se mohli obávat. Protože jeho charakteristickou vlastností je věrnost církvi a poslušnost představeným, věci pokračovaly s mnohem větší snadností tam, kde se představení – především na úrovni biskupů – projevíli benevolentně a povzbudivě. Více trpělivosti v umění čekat bylo třeba tam, kde se autorita ukázala bezradnou nebo lhostejnou.

Především ve vedení „jejího“ Hnutí se dá poznat bdělá a osvěčující přítomnost Matky Boží: povzbuzuje v těžkostech a nadšení drží ve správných mezích; učí odvážně používat svobody dítek Božích a zároveň nám brání zaujmout postavení odporu nebo vzpoury proti představeným, což by bylo v rozporu s druhým hlavním bodem MKH, totiž s láskou k papeži a k hierarchii s ním spojené.

SPIRITUALITA

CO JE MKH?

MKH je malé símě zasazené Matkou Boží do zahrady církve. Velmi rychle vyrostlo ve velký strom, který rozprostřel své větve do všech částí světa.

MKH je dílo lásky, kterému Mariino Neposkvrněné Srdce dalo dnes povstat v církvi, aby pomáhala všem svým dětem prožívat strastiplné doby očisty s důvěrou a dětskou nadějí.

V této době vážných nebezpečí přichází Matka Boží a Matka církve bez ustání a bez váhání, aby pomáhala především kněžím, synům své velké mateřské lásky.

K tomuto dílu se přirozeně používá nástrojů: zvláště si vybrala dona Stefana Gobbiho. Proč? Na jedné straně této knihy se podává toto vysvětlení: „Vývolila jsem si tebe, protože jsi nejméně vhodným nástrojem; tak nikdo nebude moci říkat, že je to tvé dílo. MKH musí zůstat zcela mým dílem. Skrže tvou slabost ukážu svou sílu, skrže tvou nicotnost zjevím svou moc.“ (16. 7. 1973)

MKH není tedy nějakým – i když chvályhodným – spolkem se stanovami a vedoucími funkcionáři, který by založil nějaký kněz nebo nějaká horlivá duše, nýbrž je to „jeden duch“, jak to šťastně vytyčil Sv. otec Jan Pavel II. Je to něco nehmatatelného, ale přesto silného a živého, jako jsou Boží dary. Jeho hlavním cílem je žít zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Svěřit se Marii znamená pro kněze brát svědomitěji své zasvěcení, které učinili Bohu v den svatého křtu a kněžského svěcení.

MKH se stává skutečností ne v číslech, ve zvučných jménech, v účinné organizaci, ale v míře, nakolik se naslouchá Panně Marii a spolupracuje na díle Ducha Svätého k chvále Nejsvětější Trojice.

K duchu Hnutí náleží ten, kdo se – ať zapsaný či nezapsaný – zasvětil Mariinu Neposkvrněnému Srdci, snaží se žít poctivě, pracuje v poslušnosti a k prospěchu církve a kdo pomáhá i věřícím žít v důvěře k Matce Boží.

Hnutí přijímá všechny kněze, diecézní i řeholní, bez rozdílu věku a postavení. Zapisují se do něho kněží mírní i hořící horlivostí, *stejně jako ti, kteří zahořkli negativními zkušenostmi v osobním životě nebo v apoštolátě.*

Srdce Matky Boží je otevřeno všem jejím synům. Její ruce shromažďují a sjednocují kněze bez třídění a protekcí.

Maria nedává při volbě nikomu přednost, ale rozhodně se obrací ke všem: „Co ti sděluji, můj synu, není určeno jen tobě samému, ale všem mým synům – kněžím, které zvlášt miluji.“ (29. 8. 1973)

Volba se uskutečňuje ze strany těch, kteří horlivě přijímají její mateřskou výzvu.

Kdo chce přistoupit k Hnutí a být informován o jeho činnosti, ať zašle písemně svou přihlášku národnímu či oblastnímu centru, nebo – jestliže tato ještě neexistují – nechť zašle svou žádost do Itálie na adresu:

Movimento Sacerdotale Mariano, Via Mercalli, 23, I – 20122 Milano (Italia).

Přihláška by však byla k ničemu, jestliže by scházela vnitřní účast a ještě více: stálá vůle žít (a pomáhat druhým žít) zasvěcení Panně Marii.

Je dobré připomenout, že Matka Boží, když mluví o svých milovaných synech, neobrací se jen k těm, kteří jsou zapsaní v MKH, ale ke všem biskupům a kněžím, kteří se jí zasvětili a snaží se podle tohoto zasvěcení také žít!

Závazek úplného zasvěcení Mariinu Neposkvrněnému Srdci dává kněžím hluboký pocit důvěry a radosti. Věřit v konkrétních situacích, že Panna Maria je stále nablízku s touhou nám pomoci, jak by to udělala každá maminka – a ještě lépe než ona, vyvolává pocit jistoty i uprostřed osobních bolestí a nejistot dnů, které prožíváme.

Tím přicházíme k jádru evangelního poselství – k víře v Boží Prozřetelnost, která nás vede k přijímání všech životních situací s dětskou důvěrou maličkých, kteří se zcela odevzdávají Otcově lásce.

Tak se minulost svěruje nekonečnému milosrdenství Ježíšova Srdce; budoucnost se očekává jako dar Prozřetelnosti, který nám bude dán rukama Prostřednice všech milostí; a přítomnost se prožívá v radostné horlivosti, jak to dělají děti, které si hrají a „pracují“ před očima Matky.

CHARAKTERISTICKÉ ZÁVAZKY MKH SPIRITUALITY

Tři závazky charakterizují spiritualitu MKH: zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, jednota s papežem a církví s ním sjednocenou, vedení věřících k životu oddanosti Panně Marii.

Stránky, které objasňují spiritualitu Hnutí, jsou vyňaty z 21., 23. a 24. oběžníku dona Stefana Gobbiho.

(1) Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

Prožíváme těžké, nejisté a bolestné doby. Dnes vládne ve světě Rudý drak a podařilo se mu vytvořit bezbožeckou civilizaci. Člověk vyrostl technickým a vědeckým pokrokem do obrovských rozměrů, postavil na místo Boha sebe a vytvořil novou, zesvětštělou civilizaci.

Toto radikální odmítání Boha je však opravdovým trestem pro dnešní společnost.

Je-li Bůh Spasitelem a Ježíš Kristus jediným Vykupitelem člověka, může se dnešní lidstvo zachránit jen s podmínkou, že se vrátí k Pánu. Jinak se vrhá do nebezpečí, že se vlastníma rukama zničí.

Ale jak se může zachránit, když tvrdošijně pokračuje v odmítání Boha, který jediný by je mohl zachránit?

Zde nastupuje Maria na základě svého mateřství. Maria je Matkou Ježíšovou a on ji ustanovil za opravdovou Matku všech lidí.

Maria je tedy Matkou i dnešních lidí, tohoto vzpurného a od Boha vzdáleného lidstva.

Její mateřským úkolem je lidstvo zachránit. Maria, aby je mohla zachránit, chce se stát cestou návratu lidstva k Pánu. Jedná nejrůznějšími způsoby a dává si velice záležet na tomto návratu.

A hle, toto je význam jejích mimořádných projevů, kterých je dnes tak mnoho: chce, abychom pochopili, že nebeská Matka je přítomná a jedná uprostřed svých synů.

Chce jednat osobně, ale ne přímo. Může jednat prostřednictvím svých synů, kteří se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci, kteří se jí zcela svěřili, takže v nich může žít a působit ona sama.

Chce jednat především prostřednictvím kněží, protože to jsou její přemilí synové.

Je příznačné pro spiritualitu Mariánského kněžského hnutí nevyjadřovat slovy nauku zasvěcení, ta je ostatně v církvi už známa, ale spíše navrhopvat, jak získávat

zkušenosti v každodenním životě. Proto naznačuje plán, který přivádí k dokonalému svěření se Marii a který se rozvíjí postupně ve čtyřech etapách:

- zvykat si žít s Marií,
- nechat se od ní vnitřně přetvářet,
- vstoupit s ní do jednoty srdcí,
- nakonec žít jako ona.

Cílem, ke kterému přivádí cesta zasvěcení, jež se požaduje jako první závazek v Mariánském kněžském hnutí, je: nechat Marii, aby v nás žila a působila.

„Chci milovat vašim srdcem, dívat se vašima očima, těšit a povzbuzovat vašimi ústy, pomáhat vašima rukama, chodit vašima nohama, sledovat vaše zakrvácené stopy a trpět vašim ukřižovaným tělem.“ (1. 7. 1981)

Nyní chápeme, proč Panna Maria žádá zasvěcení svému Neposkvrněnému Srdci od toho, kdo chce náležet k jejímu šiku.

Ona sama chce žít a působit ve svých zasvěcených synech, aby se stali výrazem její bolesti a její mateřské lásky a aby pracovali neúnavně, až přivedou všechny lidi k Bohu.

Tak bude moci dnešní lidstvo dojít záchrany skrze Mariinu mateřskou lásku, která umožní proniknutí Ježíšovy milosrdné lásky ke všem.

Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je určeno jedině k posvěcení světa, to jest k plnému návratu světa k dokonalé slávě Pána.

Pak také pochopíme, proč papež Jan Pavel II. vidí v úkonu zasvěcení nebo oddání se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie nejúčinnější prostředek, jak dosáhnout daru Božího milosrdenství pro církve a pro celé lidstvo (Dives in misericordia 15).

A tak si lze vysvětlit hluboký význam gesta jeho osobního zasvěcení – některými lidmi často kritizovaného – které však papež stále opakuje s horlivostí a vnitřní radostí.

Pak porozumíme tomu, co opakovaně činí ve všech částech světa, když během svých častých apoštolských cest navštěvuje nejslavnější svatyně, aby v nich zasvětil Neposkvrněnému Srdci místní církve oněch krajin, ve kterých se právě nachází.

Hlubokým důvodem toho je, že papež vidí v zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie nejúčinnější prostředek, jak pro současný svět dosáhnout vzácného daru milosrdné lásky Ježíšovy:

„... ó, jak hluboce pocítujeme potřebu zasvěcení pro lidstvo a svět: pro současný svět! ... ó, jak nás bolí proto všechno to, co v církvi i v nás samých se staví proti svatosti a zasvěcení! ... Ať jsou požehnány všechny duše, které poslouchají volání věčné Lásky! Ať jsou požehnáni všichni ti, kteří den po dni s nevyčerpatelnou velkodušností přijímají tvou výzvu, Matko, aby konali, co chce tvůj Ježíš, a vydávají světu tiché svědectví života inspirovaného evangeliem!“ (Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, které vykonal Jan Pavel II. ve Fatimě dne 13. května 1982)

(2) Jednota s papežem a s církví s ním sjednocenou

Církev je božská i lidská a ve své lidské stránce je křehká a hříšná a má tolik zapotřebí konat pokání.

Církev je světlem světa, „Lumen gentium“ (světlo národů), avšak zla světa, ve kterém žije, se stávají nemocemi, které postihují lidskou stránku církve. To dokazují už téměř dva tisíce let jejich dějin.

Dnes žije církev ve světě, který si vytvořil novou světskou civilizaci. Duch dnešního světa – neboli sekularismus – vstoupil do jejího nitra a zapříčinil tak stav velkého utrpení a krize, ve které se církev nachází. Je to pověstný „satanův dým“, o kterém mluvil papež Pavel VI. blahé paměti.

Sekularismus se na intelektuální úrovni stává „racionalismem“ a na úrovni života se stává „naturalismem“.

Z racionalismu vyplývá tendence všechna Boží tajemství a poklad zjevené pravdy vysvětlovat lidským způsobem, a tak se často popírají základní dogmata víry a šíří se nejtěžší bludy skrytým a dvojsmyslným způsobem.

Těmto bludům se často vyučuje i na katolických školách a z Písma svatého a dokonce z evangelia Ježíšova zůstává málo nebo nic.

„Sestavili jste si své evangelium svými slovy.“ (25. září 1976)

Racionalismus je dnes příčinou, že je zvykem klást velký důraz na vlastní osobní působení, na efekt a vlastní program v apoštolské činnosti a zapomíná se, že prvotní hodnotou je Boží milost a že duši veškerého apoštolátu má být vnitřní život ve spojení s Kristem, to jest život modlitby.

Odtud začíná postupná ztráta vědomí hříchu jako zla a zanedbávání svátosti smíření, které se dnes rozšířilo v celé církvi.

Proti těmto bludům, které ohrožují neporušenost víry způsobem zákeřným a nebezpečným, se jasně vyslovil kardinál Josef Ratzinger, prefekt kongregace pro nauku víry, ve svém slavném interview publikovaném v knize „Rapporto sulla fede“ – Zpráva o víře. (Psáno r. 1991, pozn. nakl.)

Také učitelský úřad papeže se často vyslovuje rázně a naléhavě. A tak se naskýtá samozřejmá otázka: Jak je to možné, že se církvi dosud nepodařilo dostat se z této hluboké krize víry?

To, že se církev stále ještě nachází v krizi, je důsledkem její vnitřní nejednoty. Pro tuto nejednotu neposlouchají a nenásledují všichni to, co papež prohlašuje z moci svého učitelského úřadu.

Maria dostala pro církev velkého papeže, zasvěceného jejímu Neposkvrněnému Srdci, kterého ona sama vede po všech cestách světa, aby šířil světlo Kristovo a světlo jeho evangelia o spáse a aby posiloval ve víře všechny pastýře i stádce jim svěřené. Okolo papeže je však často velké prázdno: jeho učitelský úřad nepodporuje celá církev a jeho slovo padá často na poušť.

A přece se obnova církve uskutečňuje jedinečně její vnitřní jednotou. Cesta, po které je třeba jít, je proto cesta jednoty všech biskupů, kněží i věřících s papežem.

Tím je vysvětlen hluboký důvod druhého závazku Mariánského kněžského hnutí. Maria žádá, abychom dnes byli všem příkladem této jednoty. Příkladem lásky k papeži, příkladem v modlitbě a utrpení pro něj, v naslouchání a šíření jeho učitelského úřadu a zvláště v poslušnosti k němu vždy a ve všem.

Maria chce, aby se mezi kněze vrátilo pokorné a statečné cvičení v ctnosti poslušnosti.

Přirozeně poslušnost k papeži je výchozím bodem ke spojení s biskupem; zahrnuje i spojení v poslušnosti s pastýřem vlastní diecéze a s vlastními představenými.

(3) Privádět věřící k velké důvěře v Pannu Marii

Už na začátku jsme slyšeli, že řeholníci a věřící jsou voláni, aby byli součástí tohoto Hnutí.

A skutečně, třetí závazek kněze v MKH spočívá právě v tom, aby přivedl k zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie věřící, kteří jsou svěřeni do jeho péče.

„... Avšak kněží teď mají začít jednat. Jejich prostřednictvím se chci vrátit mezi své věřící, protože chci z nich vytvořit okolo svých kněží nepřemožitelný šik ...“ (1. listopadu 1973)

To je vysvětlení, proč se MKH, které vzniklo především pro kněze, tak široce otevírá světu laiků a tak dává vzniknout Mariánskému hnutí. (Pozn. překl.: V německé jazykové oblasti se toto Mariánské hnutí u řeholníků – nekněží a laiků nazývá „Helferkreis der Marianischen Priesterbewegung“ a je vedeno ze zemských sekretariátů MKH v Tengen 2 – Blumenfeld, ve Vídni, v Salzburgu a na poutním místě Maria Bildstein v Benken, Švýcarsko.)

MARIÁNSKÉ HNUTÍ

Je určeno pro všechny řeholníky – nekněze a pro věřící, kteří se zavazují žít život zasvěcený Neposkvrněnému Srdci P. Marie v pokojném společenství se svými kněžími a svými biskupy. Nejsou vázáni žádným právním poutem a mohou přitom svobodně pracovat v církevních sdruženích, ke kterým náleží. Jako údy Mariánského hnutí se zavazují k životu cele zasvěcenému Panně Marii, aby jim pomáhala být věrnými svému křestnímu zasvěcení, být svědky společenství a jednoty skrze neustálou snahu o obrácení modlitbou a pokáním.

(1) Žít svůj křest

V zásvětném úkonu pro členy Mariánského hnutí se na konci této knihy (str. 755–758) uvádí: „Tímto úkonem zasvěcení chceme s tebou a skrze tebe plnit všechny závazky, které jsme přijali svým křestním zasvěcením.“

Tato slova zdůrazňují, jak věřícímu, který se zasvěcuje Neposkvrněnému Srdci, Panna Maria pomáhá dnes žít závazky, které vzal na sebe přijetím svatého křtu. Je přirozené, že křesťan žijící v této době ve zcela „zesvětštelém“ světě naráží na mnoho obtíží, chce-li opravdu žít své křestní zasvěcení.

Křest působí úplnou přeměnu: uděluje milost a božský život, připodobňuje Ježíši Kristu, jehož se stáváme bratry a sestrami a který chce znovu žít v našem životě.

Křesťan je dnes všemi sdělovacími prostředky snadno ovlivňován, ba přímo manipulován světem, ve kterém žije, takže často, aniž by to pozoroval, přejímá a sdílí jeho hodnoty, které odporují těm, které hlásal Kristus.

Kolik je dnes pokřtěných, kteří v každodenním životě zrazují své křestní zasvěcení!

Panna Maria žádá jako zvláštní závazek Mariánského hnutí, aby se věřící zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci. Pak je jako Matka jemně přivádí k tomu, aby žili svůj křest v plné věrnosti Ježíšovi a jeho církvi.

(2) Být svědky spojení a jednoty

V úkonu zasvěcení pro věřící se také říká: „Slibujeme ti také, že budeme spojeni se Svatým otcem, s hierarchií a svými kněžími, aby se tak postavila hráz pokračujícímu odboji proti učitelskému úřadu církve, neboť tento odboj ohrožuje základy církve.“

Je to význačný závazek, který vede a uschopňuje každého věřícího náležejícího k Mariánskému hnutí, aby byl v církvi vždy prvkem spojení, smíření a jednoty. V tomto období své očisty prožívá církev chvíle velkého utrpení.

Mariánské kněžské hnutí chce mít především plnou účast na všech utrpeních církve, chce s ní pít kalich mnohých hořkostí. Proto nikdy není povoláno k tomu, aby kritizovalo, aby soudilo, a tím méně, aby odsuzovalo. Proto nejen nesdílí, ale přímo odmítá metody, kterých používají dnes mnozí tím, že veřejně i v tisku kritizují svatou Matku církev způsobem surovým a zlým.

Na rány otevřené a krvácející se přece nikdy nemá nalévat ocet. Jedinou pomoc, kterou chce Hnutí dnes poskytnout církvi, je pomoc lásky synovské a milosrdné.

„Naučím vás velké lásce k církvi. Dnes prožívá církev chvíle velikého utrpení, protože ji její synové stále méně milují. Nejvíce ji chtějí obnovovat a očišťovat jenom kritizováním a prudkými útoky na její zřízení. Bez lásky se nic neobnoví a ne-

očisti.“ (9. listopadu 1975) Zvláštním závazkem Mariánského hnutí je vést věřící, aby dnes osvědčovali k církvi lásku. Lásku, která se projevuje názorně ve věrně a vášnivě pohotovosti rozdělit se o její bolest a nést s ní její těžký kříž.

Především lásku, která za všech okolností působí jako prvek soudržnosti a jednoty, což jediné přispívá k uzdravení církve z tolika hlubokých a bolestných ran.

(3) Závazek obrácení

V úkonu zasvěcení pro laiky se také zdůrazňuje: „Zavazujeme se uskutečňovat v sobě ono vnitřní obrácení, které tolik požaduje evangelium.“

Panna Maria žádá po věřících, kteří náleží k Hnutí, jako denní úkol obrácení cestou modlitby a pokání.

A proto jako pečlivá a starostlivá matka nám pomáhá utíkat před hříchem, žít v milosti Boží. Vyzývá k časté zpovědi, k intenzivnímu eucharistickému životu, ke stálému zachovávání Božího zákona, a to se zvláštním závazkem ctnosti čistoty, zvláště u mladých a snoubenců, a manžele vyzývá k zachovávání manželské čistoty podle Kristova učení, nedávno znovu zdůrazněné učitelským úřadem církve.

To je dnes zvláště nutné, aby se čelilo nestoudné nečistotě, má-li se přispět, aby byl svět čistší a krásnější.

„Věřící ať jsou příkladem přísného způsobu života, ať odmítají stále více provokující a nestoudnější módu, ať potírají všemi způsoby rozšiřování nemravného tisku a divadel (na jevištích, v televizi a v rozhlasu), ať bojují proti záplavě bahna, které všechno zaplavuje.

Ať všem dávají příklad svou čistotou, střídmostí a skromností.

Ať prchají před všemi místy, kde by byl znesvěcen posvátný charakter jejich osoby. Ať vytvářejí kolem svých kněží svou velkou bílou armádu.“ (1. 11. 1973)

Nyní jsou již desítky milionů laiků ve všech částech světa, kteří se stali členy Mariánského hnutí, a právě oni dávají často kněžím dobrý příklad, poskytují jim konkrétní pomoc a vzácné povzbuzení.

VEČEŘADLA

Dá se říci, že MKH působí ve všech oblastech církevního života, ve kterých jsou angažováni jeho členové: od řeholních domů k farnostem, od teologie k pastoraci, od spirituality k misijnímu apoštolátu.

Čím více žije kněz v duchu Hnutí, s tím větším nadšením se angažuje a osvojuje si dobré iniciativy církve. Často proto Hnutí rozvíjí ve vnitřním životě církve také

vlastní typickou aktivitu, která spočívá v tom, že shromažďuje kněze a věřící na setkáních v modlitbě a bratrství, která nazývá „Večeřadla“.

(1) Krajská, diecézní a rodinná Večeřadla

Krajská a diecézní Večeřadla se rozvíjejí vždycky ve spojení s místním biskupem, který se jich účastní osobně, nebo aspoň zašle svůj souhlas a požehnání.

Tato Večeřadla nabízejí záviděníhodnou příležitost získat konkrétní zkušenosti ve společné modlitbě a prožívaném bratrství. Pro všechny jsou velkou pomocí k překonání pochybností a těžkostí, aby šli s odvahou kupředu po nesnadné cestě zasvěcení.

Z kněží, kteří na sebe vzali úlohu shromáždit spolubratry, byli zvoleni kněží odpovědní za Hnutí na úrovni národní a na úrovni krajské i diecézní.

Od odpovědných kněží všech národů přicházejí velmi povzbudivé zprávy, ve kterých se ujišťuje, že Večeřadla se stále více rozvíjejí.

Rodinná Večeřadla jsou zvláště v naší době prozřetelnostní vzhledem k hlubokému rozpadu rodinného života.

V nich se sdružují jedna nebo více rodin v témže domě: recituje se růženec, rozjímá se o životě zasvěcení, získává se zkušenost bratrského společenství tím, že si vzájemně sdělují problémy a těžkosti a společně vždy obnovují úkon zasvěcení, oddání se Neposkvrněnému Srdci P. Marie.

Potvrzuje se, že rodinná Večeřadla pomáhají křesťanským rodinám žít dnes opravdu jako společenství víry, modlitby a lásky.

(2) Struktura Večeřadel

Struktura Večeřadel je docela jednoduchá. Podobně jako byli shromáždění učedníci s Marií ve Večeřadle v Jeruzalémě, scházíme se:

- modlit se spolu s Marií,
- žít a prohloubit své zasvěcení Marii,
- být pospolu v bratrském společenství.

Modlit se spolu s Marií

Večeřadla by měla být především setkáním v modlitbě. Proto je modlitba svatého růžence společnou charakteristikou všech Večeřadel. Růžencem zveme Matku Boží, aby se modlila s námi, a přitom aby ona sama odhalila našim duším tajemství Ježíšova života.

„Váš růženec, který se ve Večeřadlech modlíte na naléhavou výzvu své nebeské Matky, je jakoby nesmírný řetěz lásky a záchrany, kterým můžete ovinout osoby a situace, a dokonce ovlivnit všechny události vaší doby. Pokračujte dále v modlitbě svatého růžence, rozmnožujte vaše Večeřadla modlitby.“ (7. října 1979)

Žít a prohloubit své zasvěcení Marii

Ve Večeřadlech si máme navzájem pomáhat prožívat zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Mariinu. Cesta, po které máme jít, znamená zvyknout si vidět, cítit, modlit se a žít tak jako Panna Maria.

Tomu má sloužit doba rozjímání, která se koná ve Večeřadle.

Tento časový úsek se věnuje všeobecně společnému rozjímání knihy Hnutí (tj. „Panna Maria kněžím ...“). Neodpovídá však duchu Večeřadla strávit ho posloucháním učených konferencí nebo kulturních aktualit. Jinak je nebezpečí, že se vzdálíme z té atmosféry prostoty a rodinné důvěrnosti, která činí naše setkání tak plodnými.

Být pospolu v bratrském společenství

Nakonec jsou všichni účastníci Večeřadel zváni k tomu, aby zakoušeli opravdové bratrství. Není to snad jedna z nejkrásnějších zkušeností, kterou lze pociťovat v každém Večeřadle?

Čím více je modlitba a čím více prostoru se ponechá činnosti Panny Marie, tím více je cítit, jak roste naše vzájemná láska.

„Proč vás chci mít sjednocené ve Večeřadle se mnou? Protože vám chci pomoci, abyste se měli rádi a prožívali opravdové bratrství ve společenství s Matkou. Dnes je nutné, aby se moji kněží poznávali, aby si pomáhali, aby se měli opravdu rádi, aby byli jako bratři okolo své Matky. Je dnes příliš mnoho osamocení, příliš mnoho opuštěnosti mezi mými kněžími. Nechci je vidět osamoceny: ať si pomáhají, ať se mají rádi, ať se všichni cítí a opravdu jsou bratry.“ (17. ledna 1974)

V nebezpečí samoty, kterou dnes kněží zvláště pociťují a která je pro ně nebezpečná, nabízí Matka Boží prostředek: Večeřadlo, kde se s ní sjednocujeme, abychom se mohli poznávat, vzájemně se milovat a pomáhat si jako bratři.

POMOC CÍRKVI

Na konci tohoto prvního dílu úvodu, ve kterém jsme se snažili vysvětlit především původ, rozšíření a spiritualitu Mariánského kněžského hnutí, je přirozené položit si tuto otázku: Jaký význam má dnes toto Hnutí v církvi? Jaká je jeho úloha v církevním životě mezi tak četnými sdruženími, která pracují na všech úrovních?

Na tuto otázku musím dát podle mého názoru, tuto jednoduchou odpověď: MKH je pomoc, kterou nebeská Matka dnes nabízí církvi, aby si uvědomila její mateřskou přítomnost, aby pocítila útěchu ve svých těžkých utrpeních a aby vnímala, že ji stále obklopuje láska a modlitba tolika jejích synů.

Mariánským kněžským hnutím chce Matka Boží církvi nabídnout účinnou pomoc k překonání bolestné krize očisty, kterou v těchto dobách prožívá.

Následkem této krize je možno pozorovat, jak kdysi kvetoucí řeholní řády a kongregace prodělávají dnes zvlášť těžké chvíle.

Svým dílem chce Matka Boží pomáhat všem překonat nynější chvíle utrpení, a proto volá – napřed kněze, pak řeholníky a věřící – k zasvěcení svému Neposkvrněnému Srdci a k opravdu velké věrnosti papeži a církvi.

Proto nemá Hnutí žádnou právní strukturu, aby je tím snadněji mohli přijmout všichni.

To je slabinou Hnutí, protože nemá-li právní formu, nemá možnost žádat o úřední schválení, které by mohlo usnadnit jeho cestu.

To je však současně silou Hnutí. Neukládá totiž žádné asociační závazky a tím usnadňuje členství kněžím i řeholníkům.

Jestliže přirovnáme církev k velkému stromu, řekl bych, že účelem MKH není přidat novou větev k těm mnohým, které už má, ale vlévat do nich tajemnou sílu, která vychází z Mariina Neposkvrněného Srdce a rozlévá se do všech větví církve. Každé pomáhá rozvíjet se podle vlastní funkce a ve své vlastní podobě. Tak všem předává větší elán a krásu.

Jestliže bychom chtěli poznat nejnápadnější vlastnost MKH, pak musím, podle mého názoru, dosvědčit, že je to jeho podstatná chudoba.

Hnutí je tak chudobné, že nemá ani svou oficiální existenci. A protože neexistuje, je přirozené, že nemůže být nijak katalogizováno.

Častokrát si říkáme mezi sebou s úsměvem: Je nás už přes šedesát tisíc kněží a desítky miliónů věřících, kteří patříme k MKH, ale nikde neexistuje důkaz, že žijeme.

Hnutí je tak chudobné, že nemůže mít ani vlastní prostředky a nemůže přijímat ani odkazy a majetek. Žije z almužen, které mu posílá Boží Prozřetelnost, aby uhradilo obrovské výdaje na tisk knih a na jejich rozšíření. V tom si tedy i každé národní ústředí vede samostatně pro život Hnutí na základě prostředků, které posílá Prozřetelnost k jeho dispozici.

Hnutí je chudé na lidskou podporu i na podporu těch, kteří by mohli poskytnout radost a povzbuzení uprostřed nevyhnutelných nesnází, se kterými se setkává. Takovou podporou by mohlo být zvláštní doporučení představených, pochvaly a povzbuzení církevních autorit a různá jiná osvědčení o jeho zásluhách.

Bezpečnou oporou, kterou nám chce dát Matka Boží, je její Neposkvrněné Srdce. Jediným doporučujícím listem je ten, který je napsán životem kněze, který se jí zasvětil, aby s její pomocí dospěl ke svatosti.

Tuto radikální chudobu MKH musí každý z nás milovat, chválit a žít. Je to přece chudoba Mariina, která se zrcadlí v jejím díle.

Je to chudoba Královny nebe, která se skrývá pod šatem prosté ženy v domácnosti.

Je to chudoba naší Neposkvrněné Matky plné milosti, která se zjevuje ve svém tak jednoduchém a normálním způsobu života v dokonalé službě svému snoubenci Josefovi a svému božskému Synu Ježíšovi.

Mariina chudoba se tedy má stále obrazet v tomto jejím díle, protože i MKH má existovat, šířit se a působit jen jako dokonalá služba lásky k církvi.

A proto Hnutí nemá mít ani svou vlastní existenci: může žít jenom v životě církve a ve službě církvi.

Tímto způsobem opravdu může církev dostat pomoc, aby nesla svůj velký kříž v těchto krvavých chvílích své očisty. Ono světlo, které jí Neposkvrněné Srdce dává prostřednictvím tolika jejích přemilých synů, ji podpírá, aby došla k svému největšímu lesku.

„Tak prostřednictvím vás, kteří jste odpověděli, se mé světlo v církvi šíří a církev opět nabude zdatnosti a důvěry, síly a nového elánu pro evangelizaci a záchranu všech národů země.“ (14. listopadu 1980)

Druhá část

TEOLOGICKÁ KRITÉRIA PRO POCHOPENÍ KNIHY

Někteří jsou toho názoru, že Mariánské kněžské hnutí je totéž co kniha „La Madonna ai Sacerdoti...“ („Panna Maria kněžím...“), jako by Hnutí a kniha byly jedna a táž věc.

To je omyl. Ve skutečnosti MKH je něco jiného než kniha. Hnutí je dílo Panny Marie a v podstatě spočívá v tom, že volá kněze k zasvěcení jejímu Neposkvrněnému Srdci, k pevné jednotě s papežem a církví a k orientování věřících k obnovené mariánské úctě.

Jak je patrné, vyjádření těchto tří bodů, které charakterizují Hnutí, je velmi prosté a uskutečňuje-li je někdo, patří k Hnutí, i kdyby třeba tuto knihu nečetl.

V tomto smyslu je tedy rozdíl mezi knihou a Hnutím.

Když však někdo začíná vážně uskutečňovat tyto závazky, pociťuje přirozeně potřebu se ptát: Jak je mám uskutečňovat? Kdo mne ujistí, že je žiji? Jakou cestou se mám dát?

Na tyto otázky odpovídá kniha, protože vytyčuje cestu, kterou se má člověk dát, aby konkrétně žil své zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Mariinu.

Může se tedy MKH obejít bez knihy? Teoreticky ano, ale v praxi absolutně ne.

Opřadu, jako je Hnutí dílem Matky Boží, tak je to ona sama, která si touto knihou zvolila nepostradatelný nástroj pro jeho rozšíření a pravé pochopení jeho ducha.

„Také kniha je pouze prostředkem k rozšíření mého Hnutí. Je to prostředek důležitý, který jsem si vybrala, protože je nepatrný. Bude sloužit k tomu, aby mnohým dal poznat toto mé dílo lásky mezi mými kněžskými.“ (24. 6. 1974)

Zdá se mi teď užitečné trochu se zastavit a objasnit původ a literární formu knihy, její přednosti a její hranice. Především abych uvedl několik kritérií zdravé teologie, které jsou nutné k jejímu přesnému pochopení.

V tomto zkoumání nám přinesl značnou pomoc 16. a 18. okružní list dona Stefana Gobbiho a také předcházející úvod.

PŮVOD A FORMA KNIHY

Už v červenci 1973 si začal don Stefano zaznamenávat některé jasné a silné myšlenky, které se mu rodily v duši.

Z poslušnosti ke svému duchovnímu vůdci se rozhodl posbírat je do jednoho několikastránkového sešitu a tak se podařilo připravit první vydání, které bylo předloženo na schůzce kněží Hnutí koncem září téhož roku.

Přijetí bylo spíše negativní. Proč to odmítnutí, přestože obsah byl pokládán za dokonale shodný s tím, co bylo během modliteb a rozhovorů intuitivně přijato za cestu MKH? Z týchž důvodů, pro které i dnes u mnohých naráží na obtíže s přijetím.

– Především proto, že neměla církevního schválení. Nebylo o ně žádáno, protože šlo o malou publikaci vydanou jako rukopis a mimo obchodní sféru a protože spisy toho druhu jsou od církevního schválení dispensovány od „motu proprio“ papeže Pavla VI. z 10. 10. 1966.

– Pak pro literární formu, ve které se kniha představila. Podávala vlastně duchovní směr Hnutí jako vytyčený samou Matkou Boží prostřednictvím mystického jevu zvaného „vnitřní řeč“. Toto stanovisko je kněžím zpravidla nepřijemné.

– Zvláště však proto, že dnes koluje tolik poselství, o nichž je dovoleno se domnívat, že část z nich je původu patologického a druhá část pochybné autentičnosti. A tak byla obava, že kdyby se kniha uveřejnila v této formě, byla by vystavena na své cestě nepřekonatelným překážkám a vážným těžkostem, především ze strany církevní autority.

Tato rozpačitost byla postupně překonána stále širším přijetím knihy ze strany kněží, řeholníků a věřících i četnými překlady do hlavních světových jazyků.

Zjišťovalo se zpočátku s jistým překvapením a pak s hlubokou radostí, že to byl prostředek velmi chudý a malý, ale opravdu vybraný Matkou Boží pro rozšíření Hnutí do všech částí světa.

Knihy je opravdu nástrojem lidsky hodně omezeným, kterého chtěla nebeská Matka použít, aby přitáhla kněze a věřící jim svěřené. Kněze a věřící, které jednou připoutala ke svému mateřskému Srdci, ona sama uvede do důvěrných hlubin Ježíšova Srdce, aby žili v srdci církve, jeho tajemného Těla.

Vezmeme-li tuto knihu do rukou s úctou a budeme-li rozjímat v prostotě srdce, zpozorujeme, že nasloucháme slovu živému, sladkému jako med a ostrému jako meč.

Je tu předkládána spiritualita vybudovaná na Zjevení a na životě církve – s pomocí zářících sloupů jako sv. Jan Evangelista, sv. František z Assisi, sv. František Saleský, sv. Ludvík Grignon z Montfortu, sv. Jan Bosco, sv. Terezie z Lisieux a sv. Maxmilián Kolbe.

Její účinnost se nedá ověřit jinak než uvedením do praxe: podle ovoce se pozná hodnota stromu.

Knihy není rozdělena na přesně vymezené a navzájem na sebe navazující kapitoly, protože i Mariánské kněžské hnutí se dá jasněji chápat ve svých požadavcích a bohatství jen tak, jak to Matka Boží dává poznat postupně prostřednictvím spisů dona Stefana Gobbioho.

Ona sama plánuje, rozšiřuje a upevňuje MKH ve všech částech světa způsobem stejně rozvázným jako velkolepým.

PŘEDNOSTI A HRANICE KNIHY

Přednosti a hranice knihy vyplývají z toho, že je to jednoduchý, ale vzácný nástroj MKH.

(1) Je to vzácný prostředek pro jeho rozšíření

MKH je dnes rozšířeno už všude a stalo se to vždy prostřednictvím knih.

Spontánně byla přeložena do nejdůležitějších jazyků, a tak zprostředkovala kněžím možnost poznat naléhavou výzvu Matky Boží, aby se zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci.

Kněží ze všech světadílů, přitahováni jejím mateřským pozváním, odpověděli tím, že se přihlásili do Hnutí, že se zcela oddali Marii, začali se shromažďovat ve Večeřadlech a tak se dílu Matky Boží podařilo rozšířit se všude a dostat se do nejvzdálenějších částí světa.

Když Don Stefano přichází na neznámá místa, aby se zúčastnil Večeřadel, bývá mile překvapen, že se tam Hnutí už rozšířilo a že prostředkem takového rozšíření byla vždy kniha.

Knihy tedy plní podivuhodným způsobem úkol všude seznamovat s Mariánským kněžským hnutím.

(2) Je to vzácný prostředek k pochopení ducha Hnutí

Meditace obsahu knihy působí často opravdové přeměny v duších. Pomáhá žít v duchu zsvěcení a nejednou v ní kněží najdou odpověď na své zvláštní potřeby. Povzbuzuje je k překonání obtížných situací, postupně je přivádí k tomu, aby všechno dělali s Marií, skrze Marii a v Marii.

Tisíce dopisů kněží s přihláškami do různých národních center jsou dokladem této skutečnosti.

Cituji zde úryvky ze tří dopisů, které jsem obdržel.

Od jednoho italského kněze: „Mám vaši knihu. Dal mi ji můj biskup, nyní už zemřel. Čítával ji pravidelně, měl ji stále v rukou, a když jeho oči začaly ztrácet sílu, byl jsem to já, kdo mu musel předčítat vždy několik stran. Měl z toho radost, cítil velkou užitek pro svou duši, čerpal z toho radost a sílu.“

Jeden brazilský misionář: „Mám obavu, že se zastavím, a mám k tomu mnoho důvodů. Spočívají v oněch malých pokušeních, která jsou – jednou to, podruhé ono – mým každodenním chlebem. Když pak rozjímám z Knihy, obnovuji zase úkon své oddanosti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a takřka současně se znovu rodí důvěra. Jak rád bych žil ve vědomí, že patřím Marii!“

Z jedné středoamerické země: „Už 14 let jsem knězem převedeným do laického stavu. Zavalen těžkou krizí víry a mravů, vůbec jsem se nemodlil. Jsem profesorem na jedné velké univerzitě. Dostala se mi do rukou vaše kniha, mnoho měsíců jsem se však do ní ani nepodíval, byl jsem totiž toho mínění, že je to běžné pojednání o mariánské úctě. Konečně jsem pocítil touhu aspoň jednou se do knihy podívat. Už při čtení první strany se ve mně probudilo přání číst dál, naplnila mě nová horlivost a nová láska k Ježíšovi a k jeho církvi. Vzpomněl jsem si na to, co jsem se naučil v semináři: skrze Marii k Ježíši. Celý měsíc listopad jsem se připravoval a 8. prosince jsem vykonal zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.“

Nepopíratelným kladem této knihy je tedy to, jak se jí daří přispívat k rozšíření a pochopení ducha Mariánského kněžského hnutí.

(3) Hranice knihy

Hranice knihy jsou evidentní a určuje je skutečnost, že kniha je nástrojem nepopíratelně chudobným a malým.

Tato její chudoba a nepatrnost se projevuje různými způsoby.

Především **formou**: představuje se totiž formou vnitřní řeči. V tom je pro mnohé kámen úrazu a odmítají ji.

Ale pro koho? Všeobecně pro ty, kteří mají sklon odmítat jakoukoliv formu nadpřirozeného zásahu. Přijímají jen to, co projde jejich vlastním rozumovým úsudkem.

Mohou být mezi nimi i lidé dobří, vysoce vzdělaní, ale jsou příliš „velcí“, a proto se pohorší nad extrémní malostí tohoto prostředku.

I **obsahem** se projevuje jeho malost.

Kniha opravdu není ani teologickou, ani mariologickou učebnicí, ani si nečiní nárok být úplnou příručkou mariánské úcty.

Ani systematicky nerozvíjí biblické a teologické důvody ve prospěch duchovní zkušnosti zasvěcení se Marii. Přitom mají značnou váhu a hodnotu, jak dokázala kniha sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu „O pravé pobožnosti“.

Podává řečí nanejvýš prostou to, co dnes nebeská Matka žádá od svých milých synů kněží. Jedná se o stránky vybrané z deníku, jehož obsah však souhlasí se zjevenou pravdou a s učením církve. Má atmosféru rozhovoru mezi Matkou a syny ve stylu, který se může při prvním čtení knihy zdát příliš sladký, aspoň v některých případech, a příliš drsný v jiných. Některé náměty se vracejí s údernou naléhavostí, zatím co jiná témata jsou téměř opomíjena.

Nestojíme před dílem psaným u stolu, které rozvíjí předem stanovenou osnovu. Aby zklamání nevedlo k odmítnutí knihy, je třeba mít na zřeteli, že se zde nutně předpokládá, co má každý kněz vědět, a to pro svůj vnitřní život, pro svůj apoštolát,

pro svůj život ve spojení s celou církví a světem, má čerpat ze Zjevení, z Magisteria, z pramenů zdravé filosofie, teologie, literatury, asketiky a mystiky.

Teologický základ MKH tvoří vskutku celá mariánská nauka obsažená v Písmě svatém, vysvětlovaná Otcí a vykládaná živým Magisteriem církve. Kniha nechce být příručbou mariánské úcty, neboť v církvi už existují instituce zaměřené k toto cíli.

Nic není vzdálenějšího pravdě než představa, kterou někteří mají, že v kněžích – členech Mariánského kněžského hnutí – najdou kněze alergické na zdravou teologickou nauku nebo kněze sentimentální či lehkověrné.

Naopak, dá se klidně dokázat, že mezi těmi, kteří poslali svou přihlášku do Hnutí, jsou kněží, kteří požívají obzvláštní pověsti v oboru kultury, jiní zaujmají místa velmi odpovědná, jiní zase mají skromnější místa, každý se svými přednostmi i chybami, ale všichni patří mezi osoby vnitřně vyrovnané.

Jeden irský kněz upozornil, že v knize je krátce shrnuta nauka sv. Ludvíka z Montfortu o zasvěcení, cesta duchovního dětství sv. Terezie od Ježíška a aktualizace poselství z Fatimy. Každý si to může ověřit.

I mně se zdá, že obsahuje opravdu takovou syntézu, protože abychom mohli žít své zasvěcení Marii, je třeba se jí nabídnout do „otročtví lásky“, a to se uskutečňuje konkrétně, když žijeme jako děti oddané jejímu Neposkvrněnému Srdci: dáme se od ní s krajní učenlivostí v každém okamžiku žít, oblékat a vést.

Může teď vyvstat otázka nanejvýš zajímavá: proč chtěla Matka Boží zvolit nástroj tak malý a tak omezený?

„Synu, tys nepochopil, že já jsem si zvolila pošetilost, abych zahanbila chytrost, a slabost, abych porazila sílu.“ (27. září 1973)

Zde je celé tajemství.

Je to však tajemství evangelia. Ježíš nezavrhl chytré a moudré, ale děkoval nebeskému otci, že tajemství svého království skryl před nimi, a zjevil je maličkým.

Každý člen Mariánského kněžského hnutí má jistě povinnost číst a meditovat obsah této knihy, malého, ale vzácného nástroje, chce-li životem realizovat úkon svého zasvěcení Marii Neposkvrněnému Srdci a tak přispět k realizaci jejího mateřského plánu spásy a milosrdenství.

TEOLOGICKÁ KRITÉRIA PRO POROZUMĚNÍ KNIHY

Vnitřní řeč

- 1) Věřím, že mohu tvrdit s uváženou jistotou, že v této knize jsou obsažena tzv. „vnitřní sdělení“ („vnitřní řeč“). Každému přitom ponecháme svobodu, aby se držel svého názoru.

Mystická teologie je bohužel málo známá: některé jevy se podceňují až k apriornímu výsměchu, nebo se přeceňují a staví se jaksí na úroveň Zjevení.

Zapomíná se, že milost nás činí syny Božími a že Maria je naše opravdová Matka. Nemyslí se dostatečně na to, že modlitba není monologem, ale dialogem, ve kterém se musí ponechat co největší prostor nebeským partnerům.

Víme, že Bůh má nekonečné možnosti, jak se sdělovat svým dětem, a že může zvolit pro každého nejvhodnější formu mimo ty oficiální, které všichni znají.

- 2) Co je vnitřní řeč? Především je třeba přesně vyjádřit, že to není zvláštní ani senzační fakt, ale že je to mystický fenomén (jev) existující v životě církve a popsáný v příručkách teologie duchovního života.

Není to styk s Ježíšem, Matkou Boží nebo svatými prostřednictvím smyslů, jak se to děje v pravých zjeveních. Při vnitřní řeči se nevidí očima, neslyší ušima, ničeho se nedotýká.

Ani to není ono dobré vnuknutí, ono světlo, které Duch Svátý „obyčejným“ způsobem vlévá do mysli a do srdce toho, kdo se modlí a žije z víry.

Jde-li o pravý fenomén, je vnitřní řeč i dar, kterým Bůh – nakolik chce – dává poznání a pomoc k činu a halí se přitom do lidského způsobu myšlení a slov – podle stylu a formy psaní toho, kdo přijímá poselství.

Osoba, člověk se stává nástrojem sdělení, i když zachovává svou svobodu, která se projevuje v aktu souhlasu k působení Ducha Svatého.

Zatímco přijímá slovo Páně, jeho rozum zůstává jako nečinný. To znamená, že nehledá ani myšlenku, ani způsob, jak ji vyjádřit, jak to musí dělat např. ten, kdo píše dopis nebo se připravuje na důležitou přednášku.

- 3) Sv. Jan od Kříže nazývá vnitřní řeči nebo nadpřirozenými formálními slovy ta zřetelná slova, která duch přijímá ne od sebe, ale od jiné osoby, někdy ve stavu usebranosti, někdy jinak. (Výstup na horu Karmel, kap. 26, č. 2)

Tanquerey definuje vnitřní řeč nebo nadpřirozená slova jako projev Boží myšlenky, která je chápána vnitřními nebo vnějšími smysly. (Příručka asketické a mystické mytologie, kap. 3, č. 1494)

Dá se tedy vnitřní řeč definovat takto: „Jsou to zcela zřetelná slova vnímaná osobou tak, jako by vycházela z jejího srdce, a která – spojena dohromady – tvoří poselství.“

Volání nebe je skoro vždycky nenadálé. Je to Pán nebo Matka Boží nebo andělé a svatí, kteří určují okamžik a obsah poselství.

- 4) Jsou dosti přesná pravidla k rozlišování autentických vnitřních řečí od nepravých, které jsou plodem záměrného podvodu, chorobné autosugesce nebo dokonce zásahu satana. Příslušná literatura není ani bohatá, ani na výši doby. Po-

moc nabízejí spisy velkých mystiků (sv. Jan z Kříže, sv. Terezie z Avily, sv. Ignác, sv. Kateřina Janovská i Sienská) a studie a spisy teologie duchovního života od Tanqueree, Royo Marina, A. Poulina, Garigo a Lagrange atd.

Naopak méně snadné je zhodnotit závažnost lidského prvků, ve kterém se zaha-
luje ono nevyslovitelné Boží slovo, aby nás přivedlo k porozumění všeho toho,
co poselství v sobě obsahuje podstatného a všeobecného, jedním slovem bož-
ského.

Často slyšíme, že poselství – jako ta, která jsou obsažena v této knize – se čas-
to opakují a jsou rozvláčná. Srovnávají se se stylem evangelia a zjevení církvi již
uznaných a zapomíná se, že se jedná o projevy Božího slova zcela odlišné, nejen
co do autority, ale i co do způsobu.

Respektujeme každou osobu a její svobodu: proč by se měla dělat výjimka jen
u Boha, jako by musel prosit o naše dovolení a přizpůsobit se našemu gustu ve
výběru místa, času, způsobu a prostředků pro komunikaci se svými dětmi?

Musíme růst v duchu moudrosti, abychom se mohli těšit s Ježíšem, když volá:
„Děkuji ti, Otče, že jsi svá tajemství skryl před učenými a chytrými a zjevil jsi
je dětem“, a abychom zajásali s duší nebeské Matky, když zpívá: „Hladové sytí
dobrymi věcmi, bohaté posílá pryč s prázdnou.“

Vnitřní řeč v této knize

Ve specifickém případě knihy „La Madonna ai Sacerdoti...“ („Kněžím, premi-
lým synům Panny Marie“) je dobré držet se těchto teologických kritérií, která nám
mohou pomoci k hlubšímu porozumění knihy:

- 1) Co přichází od Boha, přináší vždycky hluboký pocit pokoje a probouzí vůči ně-
mu větší pokoru a důvěru; pomáhá odpoutat se od zlého a uskutečňovat dobro
způsobem prostým a vytrvalým. Respektuje svobodu naši i našich bližních.
Kdo píše a jedná ve jméno Božím, sílí nás svou vnitřní rovnováhou, lidskostí
a silou ducha – i v rámci vlastních lidských hranic a chyb.
Kdyby některé místo v této knize přinášelo zmatek, bylo by lépe odložit četbu
knihy na vhodnější dobu, než propadat úzkosti.
- 2) Bůh může a chce být ve spojení se svými na zemi žijícími dětmi v každém oka-
mžiku dějin. Pro nás křesťany existuje možnost rozeznat, zda slovo, které k nám
přichází, je opravdu slovo Boží, jestliže jeho obsah srovnáme se Zjevením, které
je věrně opatrováno a neomylně předkládáno učitelským úřadem církve.
V našem případě celkové poselství i každá jeho část se musí číst a prožívat
v souvislosti s křesťanským učením.

Cílem těchto sdělení je přivést kněze snáze a jistěji ke svatosti života tím, že se jim připomíná:

- a) Mateřství Panny Marie s jeho právy a povinnostmi, které z něj vyplývají pro ni i pro mne, dotýká se i mne osobně.
- b) Matka Boží, která je nejpokornější a nejčistší z tvorů, není samoučelným tvorem, ale je Matkou, která plodí a vychovává adoptivní děti; dokončuje tím dílo vykonané jejím Synem Ježíšem.

Cílem je tedy oslava Nejsvětější Trojice, ke které je vyzýván každý kněz, který se snaží realizovat své povolání.

- c) Protože kněz je člověk zasvěcený Bohu pro dobro lidí, cítí se zavázán sdělit svým věřícím radost, bohatství i povinnosti ze zasvěcení Matce Boží, které vykonal a životem uskutečňuje především on sám.
 - d) Protože Marie je Matka církve, dějinná souvislost mezi její činností a naší odpovědí je poslušnost, jednota bez jakékoliv trhliny s těmi, kteří mají v církvi službu autority, to je papež, vlastní biskupové a legitimní představení.
- 3) Aby byl někdo přijat za člena MKH, nehleď se sice na věk, na jeho lidské schopnosti, na jeho vážnost a ještě méně na jeho dřívější pozitivní či negativní osobní zkušenosti, ale rozhodně by vůbec ničemu z Hnutí neporozuměl ten, kdo by chtěl do něj vstoupit se sektářským duchem.
- V církvi je podstata, která zůstává neměnná, a jsou v ní vnější formy, do kterých se zahaluje SLOVO a ŽIVOT – a ty se mění s časem jako oděv.
- Nevyléčitelní nostalgičtí opěvovatelé minulosti zaměňují to starobylé, co však pořád platí, se zastaralým, co se může nahradit.
- Právě tak se zdá, že nenasytní vyhledávači nových zkušeností vědí toho trochu víc než Věčný Otec a cítí se povinni horlivě nabízet své podněty Duchu Svatému, jako by záchrana každé duše nepřicházela po jediné koleji modlitby a pokání.

- 4) Protože komponenty a výrazy křesťanského učení a života jsou různé a složité, není úmyslem této knihy některé z nich podceňovat, nebo dokonce zavrhnout. Jestliže některý výraz – např. o současné teologii – se bude zdát silným, je třeba pochopit, že nebyl pronesen o teologii jako takové, ale proti málo moudrému způsobu, jak je některými takzvanými teology prezentována a jak je – ještě hůře – jinými přijímána.

Jiný příklad: O některých tématech (jako např. o sociálních a pastoračních) se tu výslovně nepojednává, jednak proto, že tato kniha není encyklopedií, a proto nemůže dát odpověď na každou otázku; jednak proto, že ten, kdo se doopravdy oddá Matce Boží, nediskutuje jen od zeleného stolu, nýbrž konkrétní otázky so-

ciální a pastorační žije a řeší. Mělo by stačit vzpomenout zde dona Boska, dona Orioniho a dnešního papeže.

- 5) U fenoménu vnitřní řeči v této knize obsažené Don Stefano ve zcela normálním stavu – ani v transu, ani v extázi – píše postupně za sebou a bez jakékoliv duševní námahy, bez přemýšlení a bez korigování to, co vnitřně přijímá, a vyjadřuje to – aniž by na to dával pozor – podle bohatství či chudoby svého vlastního stylu a temperamentu, i když jde o vyjádření pravd, které sám dosud neznal nebo je za takové nepovažoval.

Ze spisů Dona Stefana Gobbiho byly vybrány především ty strany, které lépe osvětlují naprosté oddání se Marii, v ovzduší evangelního duchovního dětství.

Při posouzení jejich platnosti jsme se opírali o klasická a tradiční kritéria:

- souhlas se zjevenou pravdou,
- trvalý postoj pokory a poslušnosti,
- několik znamení pokorně vyžádaných od Boha,
- vyrovnaná pohotovost subjektu (Dona Gobbiho) a pokoj, který Boží sdělení předchází a následuje.

Jako pozitivní znamení však bylo především uznáno mimořádné dobro, které MHK už způsobilo v duších desítek tisíc kněží, z nichž se mnozí nacházeli v kritickém stavu, stejně jako dobro vykonané u nespočetných věřících.

Z podivuhodných plodů se dá poznat, že příčinu lze hledat jen v duchovním světle, které z Ducha Svatého na přímluvu Mariina Neposkvrněného Srdce sestupuje do myslí a srdcí těch, kteří berou tuto knihu do rukou.

- 6) V této době pozoruhodných změn v církvi a ve světě se stává stále častěji, že se lidem údajně dostává charismatických darů (jako zjevení, vnitřní řeči, daru uzdravování atd.). MKH k tomu zaujímá toto stanovisko:
- Nespojuje se ani neztotožňuje s žádným sdružením, ani osobou, ani událostí, které mají nadpřirozený ráz. Uznává, že nemá práva ani schvalovat (tyto jevy), ani je odsuzovat, protože tato úloha patří jen církvi. Ponechává každému knězi svobodu, aby se zachoval na základě vlastní odpovědnosti tak, jak mu to radí moudrost, vždycky však v dokonalé poslušnosti vůči církevní autoritě.
 - Jedná-li se však o „zjevení“, která obsahují názory odporující učitelskému úřadu, nebo o osoby, které se pohybují zřejmě mimo hranice normálního lidského chování a křesťanské rovnováhy, musí své členy upozornit, aby zachovali úplnou věrnost církvi.
 - Jedná-li se o osoby nebo události, které církev schválila, MKH svrchovaně respektuje volbu a přání každého, i když se nemůže nepřihlízet k tomu, co se událo ve Fatimě. Je to událost všeobecné důležitosti, která není ještě dobře pochopena a ještě méně dosvědčena všeobecným přijetím, i když ji církev úředně

uznala. Stačí připomenout papeže Pavla VI. a Jana Pavla II., kteří putovali na Cova da Iria.

UŽITEČNÉ RADY PRO ČTENÁŘE KNIHY

1) Samozřejmě musí členové MKH přijmout na prvním místě celý zděděný poklad Zjevení ve světle oficiálního učitelského úřadu.

Naopak jsou svobodní, chtějí-li přijmout nebo neuznat důležitost či zamítnout, spisy a události, které se všeobecně nazývají jako „soukromá zjevení“.

Jelikož se málo znají nauka i dějiny mystiky, je snadné upadnout buď do fanatismu skeptického, který z předpojatosti předem všechno popírá nebo zesměšňuje – nebo do fanatismu naivního, který přijímá všechno bez jakéhokoliv rozlišování.

Je třeba vyhnout se tedy dvěma krajnostem:

- Dětské důvěřivosti, která nezkoumá ani osobu, ani událost, aby si mohla ověřit důvěryhodnost na lidské úrovni dříve ještě než na úrovni nadpřirozené. Boží nástroje, přes jejich malost a chudobu, mají vždycky známku důstojnosti a čistoty a neschází jim, jako pravým apoštolům, známky Ducha Svatého, který je doprovází.
- Nafoukané povrchnosti, která odmítá nebo přímo napadá, co by ve skutečnosti mohlo být dílem Božím. Zapomíná se v konkrétním, co se respektuje abstraktně: Neomezená svoboda Boha a celého ráje s námi, poutníky na zemi, komunikovat, sdílet se.

2) Při četbě tohoto deníku, který se stal již pro mnohé kněze knihou denního rozjímání, je dobré brát jednotlivé výrazy kriticky, tzn. v dobrém smyslu, který se získává z celku.

Vezměme např. radu Matky Boží vzdát se novin a televize. V některých případech ji lze vzít doslova. Pro mnohé kněze to spíše znamená nemrhat vzácným časem při sledování frivolních a tendenčních programů a nepozorovat světové události jen z čistě materialistického pohledu velké části dnešních sdělovacích prostředků.

Dalším příkladem jsou často opakované – na první pohled snad matoucí – věty, ve kterých se tvrdí, že triumf Mariina Neposkrvněného Srdce se kryje se slavným příchodem Kristova království.

Tyto věty se interpretují přirozeně ve světle Písma svatého (Zjevení, kap. 20,17) a autentického učitelského úřadu církve. V této věci si povšimněme častých poukazů papeže Jana Pavla II., který uvádí ve své první encyklice „Redemptor hominis“ i v jiných důležitých dokumentech o druhém adventu církve, která očekává druhý příchod Ježíšův.

3) Jiná rada spočívá ve výzvě, abychom přijali charakteristický rys této knihy a přijali ji jako „malý nástroj“. Tak to chce Matka Boží ve smyslu Prozřetelnosti, která – jak učí sv. Pavel – vybírá to, co je v očích světa slabé a ubohé, aby zahanbila pozemskou vědu a ďáblou moc.

4) Protože „zakouřený vzduch“, který dýcháme (narážka na výrok Pavla VI. – pozn. překl.), a satanova lstivost nám mohou provést pěkné kousky, neměli bychom se pozastavovat nad – někdy měkkými – projevy stylu.

Kněží, kteří si zvykli na výchovnou činnost Mariinu, dosvědčují, jak ona jedná něžně, ale také pevně.

Věčný otec jí nesvědčil pro nic za nic svého jednorozeného Syna, aby ho v lidské přirozenosti porodila a vychovala pro Kalvárii.

Matka Boží s námi jedná jemným, něžným způsobem, protože nás miluje jako maminka, a chce nás položit na kříž – aniž bychom při tom odporovali – a přetvořit nás na podobu ukřižovaného Ježíše. To je všechno jiné než sentimentalismus!

5) Také četné poukazy na zlé časy, které prožíváme, a na bolestnou budoucnost, která nás čeká, mají být interpretovány ve své správné perspektivě, kterou nám udává Písmo svaté.

Kolikrát a kolika způsoby pohrozil Pán, že potrestá svůj lid, právě proto, aby jej popohnal na cestě k obrácení a k návratu k němu. Vzpomeňme si např. na kázání proroka Jonáše poslaného Bohem, aby oznámil zničení města Ninive.

Mnozí jsou na rozpacích právě nad prorockým charakterem některých poselství. Ptají se: Je to pravda, co se zde píše? Stane se to, co se předpovídá? A kdyby se to neuskutečnilo, jakou věrohodnost mohou mít ještě slova poselství?

Z pozorné četby knihy se získá nejvhodnější odpověď na všechny tyto otázky. Zde je:

„Nezastavujte se u předpovědí, které vám dávám, abyste pochopili dobu, v níž žijete. Jako Matka vám mluvím o nebezpečích, kterými procházíte, o hrozbách, které nad vámi visí, co zlého by vás mohlo potkat, jen proto, že se mu můžete ještě vyhnout, že nebezpečím můžete uniknout, plán Boží spravedlnosti může být vždycky změněn silou jeho milosrdné lásky. I když vám předpovídám tresty, nepaměňte, že všechno v každém okamžiku může být změněno silou vaší modlitby a vašeho smírného pokání. Neříkejte tedy: Co jsi nám předpověděla, se nestalo – ale děkujte se mnou nebeskému Otci, že jako odpověď na modlitbu a zasnění, pro vaše utrpení, pro nesmírné utrpení tolika mých synů, odložil ještě období božské spravedlnosti, aby mohl nechat rozkvést období velkého milosrdenství.“ (21. ledna 1984)

- 6) Je třeba mít solidní evangelní zralost, která zabrání apriornímu pohrdání knihou, jako je tato, nebo jejímu znehodnocení či jejímu přecenění.

Jinými slovy řečeno, tato zralost působí správný cit úcty před zkušeností z poselství i úcty ke vnitřní svobodě, se kterou je třeba tuto zkušenost přijmout.

Presvědčení, že žádné slovo a žádné poselství není slovo Boží, a vědomí, že do fenoménu jako vnitřní řeč se může vloučit značná míra subjektivního a lidského, nemůže někoho učinit ze zásady nedůvěřivým, podezřivým.

Je třeba zkoušet a hodnotit – a jak říkával sv. Pavel – podržet to, co se tam dobrého najde a co se z toho dá vydobýt.

Přiblížení se k takovým knihám jako tato musí tedy doprovázet od začátku náležitá úcta.

Úcta se však přidruží sama sebou k smyslu pro svobodu, který se rodí ze schopnosti dát správné místo i „poselstvím“, která chtějí takové knihy zprostředkovat.

Opakovaně bylo řečeno: slova Matky Boží, která zde poznáváme, nejsou ani novým evangeliem, ani novou vírou.

Vedou však a učí – podle své příznačné ozvěny a perspektivy – opět nalézt evangelium a víru.

Proto i kniha jako tato může být přijata podle své míry pravdy a tak může přivést k PRAVDĚ, kterou je Kristus. Bude nejlepším způsobem, jak prožívat svůj vztah k Matce Pána i Matce naší jako „maliččí“ z evangelia.

- 7) Tato výzva k prosté a bezbranné víře – vzhledem k Matce Ježíše Krista a církve – vytyčuje jasnou směrnicí, podle které je možno orientovat styl života a křesťanské personality.

Bude muset najít své místo v mariologickém učení církve, které bylo např. vyjádřeno na II. vatikánském koncilu (Lumen gentium, kap. 8).

Žádný výrok, ani ty obsažené v této knize, nemůže nahradit veřejné, oficiální prohlášení víry církve nebo se postavit paralelně vedle něho, neboť v tomto prohlášení se ukazuje celá podoba Panny Marie a jejího poslání.

Uvnitř církve je třeba učit a žít také styl duchovního dětství ve vztahu k Marii, tedy i v každodenním životě i v apoštolském poslání.

Maria je v církvi a přivádí ke Kristu v církvi: k oné církvi, která se znovu projevila na II. vatikánském sněmu a která si určila pastorační cíle, jež si kněz má vzít za své.

Je to ve znamení totální učenlivosti ve víře, že Maria vede k prožití tajemství církve: A přijímáme-li ji tedy (a vedeme-li i druhé k přijetí), pak přijímáme i její dimenzi služby – apoštolské služby.

Kněz, zvláště kněz z duchovní správy, nebude moci v této knize najít celý obsah svého kněžství a své služby: bude tam moci najít perspektivu, hledisko, jedno-

tící centrum a oživující princip svého kněžství, a především své křesťanské personalitě.

A to nebude na škodu ani jeho pozornosti k pastorační službě církve, ani jeho pravému zájmu o zdravou teologii.

8) Nakonec poslední rada tomu, kdo se dá do četby této knihy.

Ať se dívá více na podstatu než na formu. Ať si nebere knihu do rukou s před-
sudky, ale s pokorou a prostotou srdce.

Ať ji čte bez domýšlivosti a bez chtivosti.

Ať se vrací k rozjímání v klidu a s láskou.

A pak přikročí k ověřování v každodenním životě osobní zkušeností, co si Matka Boží přeje a co slibuje.

Desítky tisíc kněží, kteří tak učinili v těchto letech, toho nelitovali. Spíše prosí Matku Boží, aby i jiní, další šli touto cestou.

Don Stefano Gobbi

V Miláně 2. února 1991

Představení Dítěte Ježíše v chrámě

Všem mým synům kněžím

„Co sděluji tobě, můj synu, není jen pro tebe, ale pro všechny kněze, mé syny, které velice miluji.

Především je to určeno kněžím Mariánského kněžského hnutí, které miluji nejněžnější láskou.

Chci je vychovávat a vést za ruku, a tak je připravit na jejich velké poslání.

Proto, co jsem ti řekla, uspořádej do brožury...

Ty se nestarej o nic, co se týká tisku; tvůj zpovědník se o to postará.

A tato brožura ať se co nejdříve rozšíří mezi kněze. Bude to prostředek, kterým je shromáždím ze všech stran a kterým si vytvořím své nepřemožitelné vojsko.

Synu, stále zůstávej v mém Srdci a důvěřuj mi!“

29. srpna 1973
Donu Stefanu Gobbimu

